PL

Rozwód i separacja sądowa

Informacje krajowe dotyczące rozporządzenia nr 1259/2010

Informacje ogólne

Unia Europejska postawiła sobie za cel stworzenie obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości poprzez przyjęcie środków dotyczących współpracy sądowej w sprawach cywilnych, w których występuje element transgraniczny. Równocześnie zwiększanie mobilności obywateli na rynku wewnętrznym wymaga większej elastyczności i pewności prawnej.

Rozporządzenie Rady (UE) nr 1259/2010 z 20 grudnia 2010 r. wprowadzające w życie wzmocnioną współpracę w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji prawnej (zwane rozporządzeniem Rzym III) zapewnia obywatelom właściwe rezultaty w sensie pewności prawnej, przewidywalności i elastyczności, chroni słabszych partnerów podczas sporów rozwodowych oraz zapobiega zjawisku wyboru jurysdykcji ze względu na możliwość uzyskania korzystniejszego rozstrzygnięcia. Pomaga ono również uniknąć skomplikowanych, długotrwałych i bolesnych postępowań.

Bardziej konkretnie rozporządzenie (UE) nr 1259/2010 umożliwia międzynarodowym parom uzgadnianie z góry, jakiemu prawu zostanie poddany ich rozwód lub separacja prawna, o ile uzgodnione prawo jest prawem państwa członkowskiego, z którym mają bliższy związek. Na wypadek gdyby małżonkowie nie zdołali się w tej sprawie porozumieć, sędziowie mogą ustalić prawo właściwe na podstawie jednolitej formuły.

Z drugiej strony rozporządzenie nie ma zastosowania do następujących kwestii: zdolność do czynności prawnych osób fizycznych; istnienie, ważność lub uznanie związku małżeńskiego; stwierdzenie nieważności małżeństwa; nazwisko małżonków; wpływ małżeństwa na kwestie majątkowe; odpowiedzialność rodzicielska; zobowiązania alimentacyjne oraz czynności powiernicze i dziedziczenie. Nie wpływa ono również na zastosowanie rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej.

Jest to instrument wprowadzający w życie wzmocnioną współpracę między uczestniczącymi państwami członkowskimi. Wzmocniona współpraca umożliwia grupie co najmniej dziewięciu państw członkowskich wprowadzanie w życie środków w jednym z obszarów objętych zakresem zastosowania Traktatów w ramach niewyłącznych kompetencji Unii. Zgodnie z art. 331 TFUE nieuczestniczące państwa członkowskie zachowują prawo do dotychczas realizowanej wzmocnionej współpracy.

W europejskim portalu „e-Sprawiedliwość” można znaleźć informacje dotyczące stosowania rozporządzenia.

Wzmocniona Współpraca

W dniu 12 lipca 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/405/UE w sprawie upoważnienia do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji między Belgią, Bułgarią, Niemcami, Hiszpanią, Francją, Włochami, Łotwą, Luksemburgiem, Węgrami, Maltą, Austrią, Portugalią, Rumunią i Słowenią. W rezultacie wymienione 14 uczestniczących państw członkowskich przyjęło rozporządzenie Rady (UE) nr 1259/2010, które zaczęło obowiązywać w dniu 21 czerwca 2012 r.

W dniu 21 listopada 2012 r. Komisja przyjęła decyzję 2012/714/UE potwierdzającą udział Litwy we wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji Decyzja ta przewiduje, że rozporządzenie (UE) nr 1259/2010 zacznie obowiązywać wobec Litwy od dnia 22 maja 2014 r.

W dniu 27 stycznia 2014 r. Komisja przyjęła decyzję nr 2014/39/UE potwierdzającą udział Grecji we wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji. Zgodnie z tą decyzją od 29 lipca 2015 r. rozporządzenie (UE) nr 1259/2010 jest stosowane w odniesieniu do Grecji.

W dniu 10 sierpnia 2016 r. Komisja przyjęła decyzję (UE) nr 2016/1366 potwierdzającą udział Estonii we wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji. Decyzja ta przewiduje, że rozporządzenie (UE) nr 1259/2010 ma zastosowanie do Estonii od dnia 11 lutego 2018 r.

Aby uzyskać szczegółowe informacje krajowe, należy kliknąć na flagę kraju.

Przydatna strona

ARCHIWALNA strona europejskiego atlasu sądowego (zamknięta 30 września 2017 r.)

Ostatnia aktualizacja: 09/10/2020

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Belgia

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Belgijskie przepisy nie przewidują szczególnych formalnych wymogów mających zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego na podstawie art. 7 ust. 2–4 rozporządzenia (UE) nr 1259/2010.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

W odniesieniu do przepisów dotyczących wyboru prawa właściwego art. 55 § 2 akapit trzeci belgijskiego kodeksu prawa prywatnego międzynarodowego (*Wetboek van internationaal privaatrecht/Code de droit international privé*) przewiduje, że wyboru należy dokonać w chwili, w której strony stawiły się przed sądem po raz pierwszy (Kodeks prawa prywatnego międzynarodowego z dnia 16 lipca 2004 r., *Belgisch Staatsblad/Moniteur belge* z dnia 27 lipca 2004 r., który wszedł w życie dnia 1 października 2004 r.).

Ostatnia aktualizacja: 28/02/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Niemcy

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Zgodnie z prawem niemieckim (art. 46e ust. 1 niemieckiej ustawy wprowadzającej kodeks cywilny – Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche) porozumienie co do wyboru prawa właściwego zgodnie z art. 7 ust. 2–4 rozporządzenia (UE) nr 1259/2010 powinno być poświadczone przez notariusza. Artykuł 127a Kodeksu cywilnego (Bürgerliches Gesetzbuch) stosuje się odpowiednio.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Zgodnie z prawem niemieckim (art. 46e ust. 2 niemieckiej ustawy wprowadzającej Kodeks cywilny) małżonkowie mogą dokonać wyboru prawa właściwego zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1259/2010 do zakończenia rozprawy w pierwszej instancji.

Ostatnia aktualizacja: 14/02/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Estonia

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Zgodnie z § 641 ust. 2 i 3 ustawy o prawie rodzinnym małżonkowie mogą zawrzeć umowę o wybór prawa właściwego, o której mowa w rozporządzeniu Rady (UE) nr 1259/2010, osobiście przed notariuszem, w formie aktu notarialnego, albo ustnie do protokołu w sądzie, co stanowi formę równoważną formie aktu notarialnego.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Zgodnie z § 641 pkt (4) ustawy o prawie rodzinnym małżonkowie mogą zawrzeć taką umowę i dokonywać w niej zmian w każdym czasie, aż do chwili przyjęcia przez notariusza wniosku o zawarcie ugody w sprawie rozwodu, a w postępowaniu sądowym aż do zakończenia postępowania rozpoznawczego lub do upływu terminu do złożenia wniosku w postępowaniu nieprocesowym.

Ostatnia aktualizacja: 29/03/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Grecja

Po otrzymaniu oświadczenia Grecji w tej sprawie, Komisja Europejska potwierdziła, w decyzji z dnia 27 stycznia 2014 r. (Dz.U. L 23 s. 41), uczestnictwo Grecji we wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji prawnej, ustanowionej rozporządzeniem (UE) nr 1259/2010 („rozporządzenie Rzym III”).

Na mocy powyższej decyzji rozporządzenie (UE) nr 1259/2010 ma zastosowanie w Grecji począwszy od 29 lipca 2015 r.

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

W greckim prawie nie wprowadzono krajowych przepisów szczególnych dotyczących formalnych wymogów mających zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego na podstawie art. 7 ust. 2–4 rozporządzenia (UE) nr 1259/2010.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

W greckim prawie nie wprowadzono krajowych przepisów szczególnych dotyczących możliwości wskazania prawa właściwego zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1259/2010.

Ostatnia aktualizacja: 01/12/2020

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Hiszpania

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Prawo hiszpańskie nakłada dodatkowe wymogi formalne dotyczące umów w sprawie wyboru prawa właściwego zgodnie z art. 7 ust. 2 – art. 7 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1259/2010, zgodnie z którymi wyboru prawa właściwego należy dokonać w drodze umowy sporządzonej w formie dokumentu urzędowego przed notariuszem lub w formie dokumentu autentycznego, który został w sposób wyraźny i jednoznaczny opatrzony datą i podpisany przez strony, nawet jeżeli dokument ten nie jest aktem notarialnym.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Zgodnie z prawem hiszpańskim małżonkowie nie mogą dokonać wyboru prawa właściwego przed sądem w trakcie postępowania.

Ostatnia aktualizacja: 26/02/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Francja

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

W rozporządzeniu określono trzy formalne przesłanki ważności umowy w sprawie wyboru prawa: musi ona być sporządzona na piśmie, opatrzona datą i podpisana przez obie strony.

Rozporządzenie stanowi jednak, że państwa członkowskie mogą przewidzieć dodatkowe wymogi formalne i wskazuje sposób, w jaki wymogi te mają zastosowanie w zależności od sytuacji małżonków.

W prawie francuskim nie istnieje żaden przepis regulujący formalne przesłanki ważności umowy w sprawie wyboru prawa w przypadku rozwodu lub separacji. Francja nie złożyła oświadczenia przewidzianego w art. 17 ust. 1 lit. a).

W związku z tym małżonkowie, jeżeli sobie tego życzą, mogą zwrócić się do specjalisty, który będzie w stanie, w ich mniemaniu, udzielić im najlepszych porad.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Umowa, w której małżonkowie wskazują prawo właściwe dla swojego rozwodu lub separacji, może zostać zawarta i zmieniona w każdej chwili, najpóźniej jednak w chwili wniesienia sprawy do sądu.

Jednakże jeżeli przewiduje to prawo państwa sądu orzekającego, małżonkowie mogą wskazać prawo właściwe przed sądem w trakcie postępowania (art. 5 ust. 2 i ust. 3).
Możliwość ta nie jest wyraźnie przewidziana w prawie francuskim. Z tego względu Francja nie złożyła oświadczenia przewidzianego w art. 17 ust. 1 lit. b).
Ostatnia aktualizacja: 05/04/2024
Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Łotwa

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Prawo łotewskie nie przewiduje żadnych dodatkowych wymogów mających zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego poza wymogami wskazanymi w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1259/2010.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Prawo łotewskie nie przewiduje możliwości wskazania prawa właściwego przed sądem w toku postępowania.
Ostatnia aktualizacja: 19/02/2024
Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Litwa

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Prawo litewskie nie przewiduje dodatkowych wymogów formalnych dotyczących zawierania umów w sprawie wyboru prawa właściwego dla rozwodów i separacji.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Prawo litewskie nie przewiduje możliwości wyboru prawa właściwego dla rozwodu lub separacji w toku postępowania przed sądem.
Ostatnia aktualizacja: 07/04/2023
Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Luksemburg

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Luksemburg nie przewiduje obecnie żadnych dodatkowych wymogów formalnych.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Luksemburg nie przewiduje możliwości wskazania prawa właściwego przed sądem w toku trwającego postępowania.
Ostatnia aktualizacja: 03/11/2021
Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Węgry

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Do umów w sprawie wyboru prawa właściwego nie mają zastosowania żadne inne wymogi formalne niż te określone w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1259/2010.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Małżonkowie mogą wskazać w umowie prawo właściwe najpóźniej do zakończenia postępowania rozpoznawczego, w terminie zakreślonym przez sąd.
Ostatnia aktualizacja: 03/04/2023
Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Austria

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Prawo austriackie nie przewiduje żadnych dodatkowych wymogów formalnych dotyczących porozumienia co do wyboru prawa właściwego na podstawie art. 7 ust. 2–4 rozporządzenia UE nr 1259/2010.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Według prawa austriackiego (§ 11 ust. 3 austriackiej ustawy Prawo prywatne międzynarodowe – Bundesgesetz über das Internationalen Privatrecht), małżonkowie mogą dokonać wyboru prawa właściwego na podstawie art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1259/2010 także przed sądem w toku postępowania, o ile wyboru prawa dokonuje się w sposób wyraźny, a nie dorozumiany.
Ostatnia aktualizacja: 16/06/2023
Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja

Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Portugalia

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Brak uwag.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Brak uwag.

Ostatnia aktualizacja: 07/04/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawnej - Rumunia

Art. 7 ust. 2 – 4 – Formalne wymogi mające zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego

Nie ma dodatkowych wymogów formalnych mających zastosowanie do umów w sprawie wyboru prawa właściwego innych niż wymogi określone w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1259/2010.

Art. 5 ust. 3 – Możliwość dokonania wyboru prawa właściwego w toku postępowania

Na mocy prawa rumuńskiego małżonkowie mogą również wskazać prawo właściwe mające zastosowanie do postępowania rozwodowego po wniesieniu sprawy do sądu, ale nie później niż w dniu pierwszej rozprawy sądowej, na którą małżonkowie zostali wezwani zgodnie z prawem.

Stosowne przepisy kodeksu cywilnego:

Artykuł 2598.

Termin zawarcia umowy w sprawie wyboru prawa właściwego

1) Umowę w sprawie wyboru prawa właściwego dla rozwodu można zawrzeć lub zmienić najpóźniej do chwili wniesienia wniosku lub pozwu o rozwód do właściwego organu.

2) Sąd może jednak uwzględnić umowę małżonków nie później niż podczas pierwszej rozprawy, na którą strony zostały prawidłowo wezwane.

Artykuł 2599.

Forma zawarcia umowy w sprawie wyboru prawa właściwego

Umowę w sprawie wyboru prawa właściwego w postępowaniu rozwodowym małżonkowie zawierają na piśmie, podpisują i opatrują datą.

Ostatnia aktualizacja: 12/02/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.